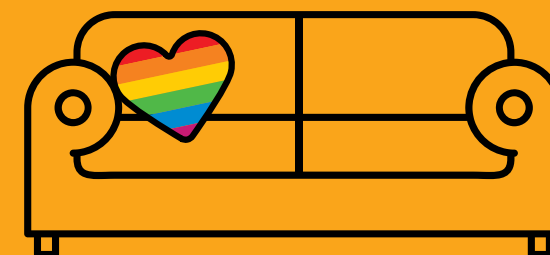

רדיפת קהילת הלהט"ב תחת המשטר הנאצי

ברוכים הבאים. טוב שבאתם!

היום ננסה לחבר ולגשר בין שתי זהויות מקבילות שרובנו מחזיקים – יהדות ולהט"ביות.

ננסה לשים את האצבע ולפתוח את הלב לשתי תופעות היסטוריות משיקות, שגם אם אינן זהות, דורשות מאיתנו, חברי הקהילה הגאה, תשומת לב מיוחדת והתייחסות עמוקה.

(קישור למקור)

נתחיל דווקא בדעה, די נדירה בשיח הציבורי, על הדואליות הזו שמחזיק כל להט"ב יהודי ביום השואה:

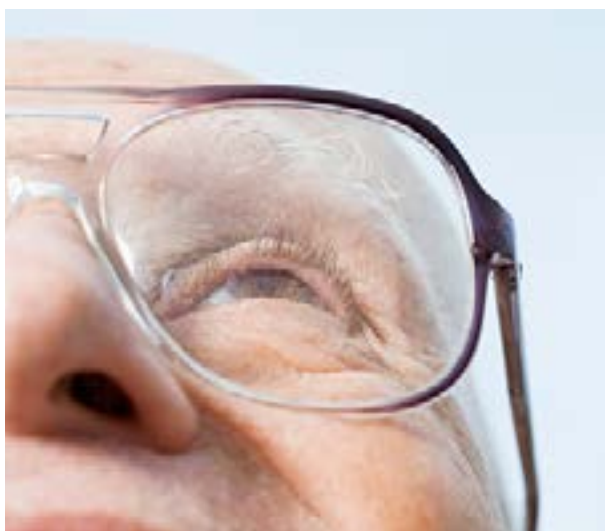
"הזיכרונות האלו, האחרים, המודחקים, הנעלמים, מעלים שאלה שכל להט"ב יהודי מתמודד עמה: הפיצול, אולי אפילו הקונפליקט המוטמע בנפשנו בכל הקשור ליום השואה. מגיל צעיר מאוד אנחנו מחונכים לטקסים ולשידורי הטלוויזיה הנושאים את הזיכרונות הכואבים והקשים של תקופת השואה, רדיפת והשמדת העם היהודי. אנו עומדים דום לזכר הקורבנות, מזילים דמעה עם השירים העצובים ברדיו, צופים במשדרים המזכירים את מה שאסור לנו לעולם לשכוח, את מה שלעולם עלינו לזכור ולהזכיר.

אך בעוד שיום השואה מציין חלק חשוב בזהות היהודית שלנו, הוא מזניח חלק אחר, שאף הוא חשוב וראוי לזיכרון והנצחה: הרדיפה וההשמדה של להט"בים. אומנם אין מדובר בתופעה הדומה להשמדת היהודים, אך בו בזמן היא ראויה וחשובה להנצחה, כחלק מהזהות שלנו כלהט"בים יהודים."

טרילר של סעיף 175 שבו יש עדות ממש קצרה מהסרט

עדות:

רדיפת קהילת הלהט"ב
תחת המשטר הנאציעדויות
כתובות

סעיף 175: רק ב־20 השנים האחרונות זכה קולם של הומואים ניצולי שואה להישמע, אחרי עשורים ארוכים של שתיקה והכחשה. יש הקושרים את שתיקת הניצולים לסעיף 175 בחוק הגרמני, שעליו ביססו הנאצים את מעשי הזוועות שלהם בהומוסקסואלים, ושבוטל רק בשנת 1969.

אות הקלון הזה, שבגינה נרדפו, נאסרו, עונו, הושפלו ונטבחו הומואים רבים בידי הנאצים, הוסרה מספר החוקים, ואיתה גם קשר השתיקה שעד אז ריחף סביב הנושא כולו.

"סעיף 175" נותר תקף במערב גרמניה ובמערב ברלין לאחר מלחמת העולם השנייה, באותה לשון מתקופת הדיקטטורה הנאצית. הסעיף שונה פעמיים, ב־1969 וב־1974, אבל הוא לא בוטל עד 1994. מאחר שהגרמנים הדמוקרטים הרפובליקנים ביטלו את החוק ב־1968, הייתה זו שאלה של זמן כמה זמן הוא יוכל לשרוד לאחר האיחוד המחודש של גרמניה ב־1990."

האנשים עם המשולשים הוורודים

"בחלונות הצטברה שכבה עבה של קרח. מדי לילה ערכו הנאצים בדיקות ומי שנמצא כשידיו מתחת לשמיכה או לבוש בתחתונים נלקח החוצה אל הקור המקפיא, שם שפכו עליו קערות של מים. הוא נשאר לעמוד בקיפאון למשך שעות ארוכות, ורק מעטים שרדו את 'הטיפול' הזה. נדיר היה למצוא מישהו שיצא מכך בחיים. חלק מאיתנו, שנשא את המשולש הוורוד, נלקחו לניסויים רפואיים מחרידים. כמעט אף אחד לא חזר משם בחיים ומי שחזר נדמה כאילו איבד את אנושיותו מהזוועות ולא יכול היה אפילו לספר מה עבר."

כך כותב היינץ הגר בספרו "האנשים עם המשולשים הוורודים". הגר היה ניצול שואה הומוסקסואל, שכתב בפירוט על חיי האסירים הומואים במחנה הריכוז זכסנהאוזן. הגר מפרט את החוקים והכללים שהנהיגו אנשי האס אס במקום, ואת היחס הקשה אליו זכו 250 הומואים בכל אחד מאגפי המחנה. כך למשל, ערכו הנאצים "מסדרים" בהם בדקו כי האסירים ישנים בבגדיהם ואינם ערומים, ושידיהם נמצאות מעל השמיכות, במטרה למנוע מהאסירים ה"קווירים המטונפים" כהגדרתם, לאונן או לקיים יחסי מין. הגר מציין כי איש לא חשב אפילו על יחסי מין במצב הנוראי בו שהו כולם, אך הרדיפה הנאצית לא הפסיקה ומדי פעם הוענש מישהו כדי לשמש "דוגמה" לאסירים האחרים.

"שני אנשי אס אס גררו איש צעיר למרכז של המרובע. הוכיתי בחרדה כשזיהיתי שמדובר בג'ו, חברי האהוב אותו הכרתי לפני שנעצרתי על ידי הנאצים. הוא היה בסך הכל בן 18, ולא ידעתי שגם הוא הובא אל המחנה. האם הוא הגיע לפני או אחריי? לא ראינו אחד את השני בימים שלפני תפיסתי על ידי הגסטאפו, ונחרדתי לראות אותו כעת במרכז המרובע, עיניו ריקות וכבויות, מלאות בדמעות וכאב.

"הרמקולים ניגנו בקול רם יצירה קלאסית, בעוד אנשי האס אס הפשיטו את ג'ו עד שהיה עירום ועריה, תוך כדי שהם מכים אותו במוט ברזל. אחר כך הם שיסו בו את הכלבים האכזריים שלהם. כלבי המשמר חתכו קודם כל את המפשעה והירך שלו, ואז טרפו אותו ממש לפנינו. זעקות הכאב שלו התעוותו והלכו והתגברו בגלל הכאב והפחד. משך כל הזמן הזה אנו עמדנו והתבוננו בזוועה, והתפללנו למותו המהיר של העלם הצעיר הזה" (פייר סלי, "הומוסקסואל מגורש").

רדיפת קהילת הלהט"ב תחת המשטר הנאצי

גפים מִצְחָצְחִים
חצוצרנים מְנַקִּים אֶת
הַכְּלִים
שֶׁרָשְׁרוּ וּמְנַעֲלוּם יְצוּקִים
מִסֵּעַ הַצֶּלֶב הַתְּחִיל.
שׁוֹב דְּגְלֵי הַמְּשִׁיחַ
נִפְרָשִׁים עִם שַׁחַר
וּמוֹשִׁיעֵי הַנְּשָׁמוֹת זֹעֲקִים
שִׁירֵי אַחֲרֵית הַיָּמִים בְּרִדְיוֹ.
אַזְרָחִים, אַזְרָחִים טוֹבִים
כֻּלָּם צוֹעֲדִים לְקַלְפִּיּוֹת
הַהֶצְבָּעָה
וּבְקִדְשָׁה מִתְחַסְּדָת
מִסְמָנִים X עַל הַזְּכוֹת שֶׁלֹּנוּ
לְחַיִּים.
אֲנִי לֹא מֵאֲמִינָה כְּמוֹ
אַחֲרִים
שֶׁהֶצְבָּעָה הִיא סוּף,
אֲנִי מִפְחַדָת עוֹד יוֹתֵר
שֶׁזֶּוּ רַק הַהֶתְחַלָּה.
אֲזֵ אֲנִי חִיבָת לְהַשְׁמִיעַ קוֹל
לְהַבִּיט בְּעֵינַיִם וְלִשְׁאֹל:
אִיפֹה תִהְיֶה כְּשֶׁהֵם יָבוֹאוּ?
הֵם לֹא יָבוֹאוּ
כְּהַמוֹן מִתְגַּלְגֵּל בְּרַחֲבוּת,
אֲלֹא בְּמַהֲרָה וּבְשִׁקֵט
יִחַדְרוּ לְבַתִּים שֶׁלֹּנוּ
וְיִסִּירוּ אֶת הַנֶּגַע,
הַקּוּוִירִיּוֹת,
הָאוֹחֲצִיּוֹת,
הַסְּטִיּוֹתִיּוֹת

מִקְרָבָם.
הֵם לֹא יָבוֹאוּ
עֲטוּיִים בְּגָדִים חוֹמִים
וְצִלְבֵי קָרֶס
אוּ בְּצִלְבִים
כְּבָדִים וְנוֹצְצִים עַל הַחֹזֶה.
הַצֶּרֶךְ לְהַעֲמִיד פְּנִים
כְּבָר עֶבֶר וְנִגְמָה.
הֵם יָבוֹאוּ
בְּחִלְפוֹת עֶסְקִים
לְקִנּוֹת אֶת הַבָּתִּים שֶׁלְכֹנָם
וְיָבִיאוּ עוֹבָדִים חֲדָשִׁים
לְמַלֵּא אֶת הַמְּקוֹם שֶׁלְכֹנָם.
הֵם יָבוֹאוּ בְּחִלּוּקִים
לְשִׁקֵם
וּבְמַעֲיִלִים לְבָנִים
לְהַכְנִיעַ
וְאִיפֹה תִהְיֶה
כְּשֶׁהֵם יָבוֹאוּ?
אִיפֹה כָּלֵנוּ נִהְיֶה
כְּשֶׁהֵם יָבוֹאוּ?
וְהֵם יָבוֹאוּ -- --
הֵם יָבוֹאוּ
כִּי אֲנַחְנוּ
מְגִדְרִים הַפּוֹכִזִים -
סוּטִים
וְאֲנַחְנוּ סוּטִים.
כְּכֹל פֶּעַם שֶׁרָאִינוּ
קוּוִיר מְטֻרָד
בְּרַחֲבוּת וְלֹא אֲמַרְנוּ דָּבָר -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה

בְּכֹל פֶּעַם שֶׁשִׁקְרָנוּ
בְּהַפְסְקַת הַקֶּפֶה
עַל בֵּן אוּ בַת הַזּוּג -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֶּעַם שֶׁשִׁמְעָנוּ
"אִין לִי בְּעִיָּה עִם גֵּיִז,
אַבֵּל לְמָה הֵם חִיבִים
לְעִשׂוֹת רַעשׁ?", וְלֹא אֲמַרְנוּ
דָּבָר -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֶּעַם שֶׁנִּתְּנוּ לֹאֵם
לְסִבִּית
לְאָבֵד אֶת הַיֶּלֶד אוּ הַיֶּלְדָּה
שֶׁלָּה וְלֹא מְלֹאנִי
אֶת אוֹלָם בֵּית הַמְּשֻׁפֵּט -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֶּעַם שֶׁנִּתְּנוּ
לְסִטְרִיטִיּוֹת
לְהַזְדַּיֵּן בְּפֹאֲבִים שֶׁלֹּנוּ,
בְּזָמָן שֶׁהַחֲקִים
אָסְרוּ עָלֵינוּ לְגַעַת -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֶּעַם שֶׁלְבָשְׁנוּ אֶת
הַבְּגָדִים
הַמְּתֵאִימִים לְחַתְנָה
מִשְׁפַּחְתִּית
וְהַשְׁאֲרָנוּ אֶת אֶהוּבֵינוּ
בְּבֵית -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֶּעַם שֶׁשִׁמְעָנוּ,
"זֶה עֵינֵי הַפְּרָטִי

עִם מִי אֲנִי בְּמִיטָה -
זֶה אִישִׁי, זֶה לֹא פּוֹלִיטִי" -
וְלֹא אֲמַרְנוּ דָּבָר -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
בְּכֹל פֶּעַם שֶׁנִּתְּנוּ
לְקְרוֹבִימוֹת סְטְרִיטִיּוֹת
לְקַבֵּר אֶת מֵתֵינוּ
וְלְהַרְחִיק אֶת אֶהוּבֵינוּ -
זֶה הִיָּה מַעֲשֵׂה שֶׁל סְטִיָּה.
וְהֵם יָבוֹאוּ.
הֵם יָבוֹאוּ בְּשִׁבִיל
הַסּוּטִיּוֹת
וְזֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם אֲתָנוּ
הוֹמוֹסֶקְסוּאָלִים, לֹא
אוֹחֲצִיּוֹת
לְסִבִּיּוֹת, לֹא דִיִּיקוּיּוֹת
גֵּיִז, לֹא קוּוִירִז
זֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם יֵשׁ לְכֹנָם
עֶסֶק מְשֻׁלְכָן
עֲבוּדָה טוֹבָה
אוּ הַשְׁלַמַּת הַכְּנָסָה
זֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם אֲתָנוּ
שְׁחִרְיִמוֹת
מִקְסִיקִיּוֹתִים
יְלִידִיּוֹת
אֲסִיּוֹתִיּוֹתִים
אוּ לְבִנְיִמוֹת
זֶה לֹא יִשְׁנָה

אִם אֲתָנוּ
מִנְיֹו יוֹרֵךְ
אוּ מְלוֹס אַנְג'ל'ס
מְטָקֶס
אוּ מְדָקוּטָה
זֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם אֲתָנוּ
בוֹצ'וֹת אוּ פְּמִיּוֹת
לֹא בְּעֵד הַגְּדֻרוֹת
מוֹנוֹגְמִיּוֹתִים
אוּ לֹא
זֶה לֹא יִשְׁנָה
אִם אֲתָנוּ
קְתוֹלִיּוֹתִים
בְּפִטִּיּוֹתִים
אֲתֵאִיִּסְטִיּוֹתִים
יְהוּדִיּוֹתִים
אוּ פְּרוֹטֶסְטִיּוֹתִים
הֵם יָבוֹאוּ
הֵם יָבוֹאוּ
לְעָרִים
וְלְאֲרָץ
לְסִלּוֹנִים שֶׁלְכֹנָם
וְלַתּוֹךְ הָאֲרוֹנוֹת שֶׁלְכֹנָם.
הֵם יָבוֹאוּ בְּשִׁבִיל
הַסּוּטִיּוֹת
וְאִיפֹה
תִּהְיֶה
כְּשֶׁהֵם יָבוֹאוּ

פאט פארקר הייתה הבת החורגת של אמריקה: אישה אפרו-אמריקאית, מוכה וענייה, שהפכה למשוררת לסבית פמיניסטית ולפנתרה שחורה. הכתיבה שלה חסרת פשרות, והיא מוחה ומתריסה, בשפה ישירה ובוטה נגד הסדר הפוליטי, המגדרי והמעמדי. בה בעת זו שירה שמבקיעה אל מעבר לפוליטי ומצליחה להיות אינטימית ודקת מבע. כל שיר הוא כמו פצע המדמם מתוך הגוף הנשי הדואב, שנחתך בסכינו של החוק ושל מושגיו המעוותים על צדק, על כוח ועל אמת. המתח הפורה הזה בין הזעקה החברתית לחקירה העצמית הופך את הקריאה בשירים לחוויה מעצימה. מתוך המקצבים הסוחפים של פארקר נשמעים הדי קולם של מרטין לותר קינג ושל זמרות גוספל וסול שחורות. נשמעת נחישות ונשמעת אמונה באפקטיביות של הפעולה הפוליטית. שירתה של פארקר היא שירת חופש, שירת מחאה במובן העמוק והמשחרר של המושג. התרגום היפה והצלול לעברית צולח להפליא את המעבר מן האנגלית המחוספסת והישירה ומאפשר לנו להתוודע למשוררת האמיצה הזו, שנדמה כי הכעס הפוליטי שלה רלוונטי היום וכאן, יותר מתמיד.

דנה אולמרט

רדיפת קהילת הלהט"ב תחת המשטר הנאצי

זה חלום פשוט / פאט פרקר
תרגום: חני כבדיאל

בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְהִיכָנֵס לְשִׁירוֹתִים צִיבוּרִים
וְלֹא לְחֲטוּף צְעָקוֹת מְנֻשִׁים

בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְלַכֵּת בְּרְחוֹב בְּגֵטוֹ
וְלֹא לְחֲטוּף מִכּוֹת מֵאֲחִים שְׁלִי

בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְצַאֵת מִפְּאֵב
וְלֹא יַעֲצְרוּ אוֹתִי מֵאֲנַיִיקִים
שִׁיכְנָתִי אֶת הַגּוֹף הַזֶּה
שִׁיכְנָתִי אֶת הַנְּפֶשׁ הַזֹּאת
בְּכָל מִינֵי חֲלוֹמוֹת
שֶׁל מְרֻטִין, שֶׁל מְלַקוֹלָם
שֶׁל הַיּוֹאֵי וְשֶׁל מֵאוֹ
שֶׁל ג'וֹרְג' וְשֶׁל אֲנָג'לָה
שֶׁל הַצֶּפּוֹן וְהַדְּרוֹם
שֶׁל וִיטְנָאם, שֶׁל אַמְרִיקָה
וְשֶׁל אֶפְרִיקָה

שִׁיכְנָתִי אֶת הַגּוֹף וְהַנְּפֶשׁ
בְּחֲלוֹמוֹת
חֲלוֹמוֹת שֶׁל אַחֲרִים
עֲכָשִׁיו אֲנִי עֵיִיפָה
עֲכָשִׁיו אֲתָם תִּקְשִׁיבוּ!

גַּם לִי יֵשׁ חֲלוֹם.
זֶה חֲלוֹם פְּשׁוּט

יֵשׁ לִי חֲלוֹם
לֹא, לֹא זֶה שֶׁל מְרֻטִין
לְמֵרוֹת שְׁהַרְגָלִיִּים שְׁלִי נְעוּ
לְאוֹרֶךְ דְּרָכִים רַבּוֹת
זֶה חֲלוֹם פְּשׁוּט

יֵשׁ לִי חֲלוֹם
לֹא הַחֲלוֹם שֶׁל הַצּוֹעֲדִים בְּרֹאשׁ
לֹא לְהַפּוֹךְ אֶת כָּל הָעוֹלָם
כּוֹלוֹ
לֹא הַחֲלוֹם שֶׁל הַהֲמוֹנִים
לֹא הַחֲלוֹם שֶׁל נְשִׁים
לֹא לְהַפּוֹךְ אֶת כָּל
הָעוֹלָם
כּוֹלוֹ
זֶה חֲלוֹם פְּשׁוּט

בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְלַכֵּת בְּרְחוֹבוֹת
יָד בְּיָד עִם אֲהוּבָתִי

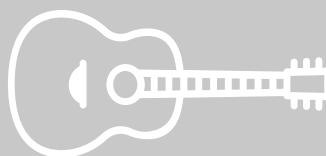
בְּחֵלוֹם שְׁלִי
אֲנִי יְכוּלָה לְנָשֵׁת לְדוֹכֵן הַמְבוֹרָגְרִים
וְלֹא לְקַבֵּל הַעֲרוֹת מִחֲבוֹרַת אוֹפְנוּעָנִים

חלק שיתופי

בחלק הזה אנחנו ממליצים לשיר קצת ביחד (אפשר למצוא מי שינגן ואפשר פשוט להשמיע את השיר דרך יוטיוב).

אופציות לשירים:

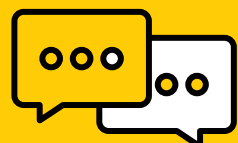
[רקמה אנושית - רוני דלומי](#)
[הליכה לקיסריה \(אלי אלי\)](#)

לפני הדיון שווה לראות חלק מהכתבה
עדות מצ'צ'ניה ממחנה המעצר

דיון

שאלות אפשריות:

1. מדוע לדעתכם אין כמעט עדויות של חברי הקהילה הלהט"בית מימי מלחמת העולם השנייה?
2. האם יש בין מיעוטים שותפות גורל והאם צריכה להיות ביניהם ערבות הדדית?
3. האם בני הקהילה הלהט"בית בישראל הם עדיין בגדר מיעוט נרדף או האם יש להם דווקא אחריות בגלל יכולת ההשפעה שלהם?
4. כיצד החברה יכולה/צריכה להגן על השונה ולהבטיח את זכויותיו?
5. האם כדי לשרוד בתנאים קיצוניים מותר/ראוי/נכון להסתיר את זהותך המינית?
6. האם לקהילה הלהט"בית צריכה להיות אחריות מיוחדת בשמירה על זכויות קהילות דומות מסביב לעולם?
7. האם לקהילה הלהט"בית צריכה להיות אחריות מיוחדת בשמירה על זכויות מיעוטים אחרים בארץ ובעולם?
8. האם יש חשש שמדינה כלשהי בעולם תחליט על השמדה מסודרת של בעלי נטייה מינית כלשהי?